

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Zacharjáš 1, 1 - 6

Text: Matouš 18, 1-3

V tu hodinu přišli učedníci k Ježíšovi s otázkou: "Kdo je vlastně největší v království nebeském?" Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: "Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského."

Co znamená ta otázka Ježíšových učedníků? Rozumíme té otázce nebo je nám cizí? Ptáme se i my dnes, kdo je největší v království nebeském? Pokud se tak ptáme, pak to jistě formulujeme jinak. Co si dnes představit třeba po tím pojmem „království nebeské“? Mnozí jste už jistě slyšeli mnoho výkladů a máte jakousi představu toho, co Nový zákon nazývá královstvím nebeským (nebo královstvím Božím). I já jsem se tu už několikrát snažil tento pojem vyložit. Pro zopakování tedy říkám ve vší stručnosti a jednoduchosti: Boží království **neznamená** prostě „nebe“, tedy jakousi Boží říši, kde budeme žít, až nastane konec světa. Ano, samozřejmě že i to je Boží království. Život věčný se bude odehrávat v království Božím. To je však budoucnost Božího království. Tomu říkáme Boží království v plnosti. Tehdy bude teprve vše dokonalé, tedy věčné. Ale Boží království je i přítomná skutečnost, ovšem v porušenosti a nedokonalosti tohoto světa je to skutečnost skrytá, latentní, jako obraz na nevyvolaném filmu. Ten obraz reálně existuje, ale dosud nebyl plně zjeven. Takže, řekněme to jednoduše: Boží království znamená prostě Boží vládu. Nad lidmi, nad světem, nade vším stvořením. Ta vláda se děje, ale není tomuto světu zjevná. Není všem zřejmá. A my lidé můžeme v tomto světě buď žít v souladu s touto Boží vládou, podřízovat se jí, respektovat a uznávat Boží svrchovanou autoritu, anebo také ne. Nemusíme Boha poslouchat a ctít jej. Ve své svobodě můžeme Boha ignorovat a žít si po svém. Tedy de facto můžeme vědomě buď vstoupit pod Boží svrchovanou vládu, uznat Boha svým Pánem anebo můžeme také vystoupit z této závislosti na Bohu a myslet si (jistěže naivně), že se bez Boha obejdeme. A Nový zákon také takto s pojmem Božího království pracuje. V bibli najdeme, že do Božího království lze vstupovat a zase z něho vystupovat. Že do království nebeského můžeme vejít anebo také nevejít. A Písmo to jasně rozlišuje, že lidé se dělí na ty, kteří do Božího království vejdou a na ty, kteří do něj nevejdou. Na mnoha místech Nového zákona čteme, kdo jsou ti, kteří království Božího účastni nejsou. Jsou tam častokrát jmenováni. Např.: Efezským 5,5 „Dobře si pamatujte, že žádný smilník, prostopášník ani lakomec, jehož bohem jsou peníze, nemá podíl v království Kristovu a Božím.“ Nebo 1. Korintským 6,9-10 „Což nevíte, že nespravedliví nebudou mít účast v Božím království? Nemylte se: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani nemravníci, ani zvrácení, ani zloději, ani lakomci, opilci, utrhači, lupiči nebudou mít účast v Božím království.“ Nebo Galatským 5,19-21 „Ti, kteří takové věci dělají, (a teď je tam jmenována necudnost, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášně, podlost, rozpory, rozkoly, závist, opilství, nestřídmost a podobné věci) nebudou mít podíl na království Božím. A dokonce v Matoušovi 7,21 čteme: „Ne každý, kdo mi říká 'Pane, Pane', vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.“

Takže situace je taková, že království Boží je tu sice skrytě přítomno, ale jen těžko a jen nemnozí do něj mohou vstoupit. Je to logické. Ten, kdo činí věci, které se Bohu přičí, je člověk, který si vládne sám, který si sám rozhoduje o svém životě a podle toho jedná. To je člověk, který se neřídí zákony Božího království a tak zůstává venku. Nevchází pod Boží vládu, nepodřízuje se Bohu, nežije v království Božím, ale v království svého vlastního srdce, svého vlastního já, které je mu nejvyšší autoritou a pánem. Vejít do Božího království totiž znamená vstoupit na cestu poslušnosti, na cestu důvěry nikoliv sobě ale důvěry Bohu, vstoupit pod Boží svrchovanou vládu. Jinými slovy: vejít do Božího království znamená - z trůnu, z něhož je řízen můj život sesadit své vlastní hříchem porušené „já“, svůj egoismus a učinit Pánem svého života Ježíše Krista. Znamená to vstoupit se svým životem pod Boží vládu, nebo také vydat svůj život Bohu.

Jestliže se nyní učedníci ptají Ježíše, kdo je největší v království Božím, pak je zajímavá, jak vypadá ten, kdo se nejlépe poddává Boží vládě, kdo je v poslušnosti Božích přikázání ten nejlepší, koho mít jako vzor zbožnosti a pravé víry. My bychom tu otázku možná položili jinak. Řekli bychom: „Kdo je ten nejlepší křesťan? Koho si vzít jako vzor zbožnosti? Nebo třeba: Kdo je největší světec našich dějin? Mistr Jan Hus? Nebo Jan Amos Komenský? Kdo je největší svojí vírou, láskou, opravdovostí, odvahou atd.? Jestliže jsme tu před chvílí hledali citáty z Bible, které říkají, kdo všechno nevejde do království Božího, tak logicky vzato, největší v království nebeském bude asi ten, kdo žije absolutně svatým a čistým životem. Kdo nikdy nesesmilnil, žil mravně, nectil modly, nikdy nic neukradl, nebyl lakomý, nikdy se neopil, atd. Taková je obecná představa. Občas od někoho slyším: „Co ten dělá v kostele, když všichni víme, jak žije.“ Představa je taková, že do kostela mají chodit jen ti nejlepší křesťané. Proto je nás tu taky tak málo:) Ve skutečnosti nikdo z nás nespĺňujeme přísná kritéria těch, kteří tu nechodí.

Možná tímto směrem uvažovali i Ježíšovi učedníci. Kdo je z nich největší a nejlepší? Ale Ježíš je usadí a šokuje svojí překvapivou odpovědí. Zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: "Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského." Ježíšova odpověď říká hned tři důležité věci:

1) Ježíš říká, že je třeba se obrátit. To je první a nejdůležitější věc na světě. Pro někoho je slovo „obrácení“ zatížené různými předsudky, ale to nic nemění na tom, že se jedná o biblický termín. Obrácení je naprosto nutné k tomu, abychom se stali Božími dětmi a stali se účastníky Božího království. Neobrácený člověk může být slušný, zbožný, žít mravně na vysoké úrovni, může být téměř dokonalý, může být členem jaké chce církve. Ale nebude občanem Božího království. Co znamená to obrácení? I ten nejzbožnější člověk, jestliže není obrácený, tak stále v jeho životě trůní na tom nejvyšším místě jeho pyšné „JÁ“. Jeho lidská přirozenost. Ta může být obdivuhodná. Farizeové a zákoníci patřili k těm nejzbožnějším a nejsvatějším lidem v celém židovstvu. Ale Ježíš viděl pod slupku tohoto zbožného obalu, a viděl, že tam uvnitř sídlí na trůnu jejich vlastní srdce, zahleděné samo do sebe a nikoliv obrácené k Bohu. Zdánlivě se Bohu podřizovali, ale ve skutečnosti se řídili myšlením svého vlastního srdce. Ježíš říká: „Jestliže se neobráte, nevejdete do království nebeského.“ Výzvy k obrácení můžeme číst v bibli všude. Od Starého zákona až po konec Nového. Bratři a sestry, obrácení je křesťanská životní nutnost. A přesto jsou lidé, kteří nikdy takto o Bohu neuvažovali. Nikdy neslyšeli, že potřebují obrácení. Prostě a jednoduše vyrostli v církvi, mysleli si, že stačí být slušný, chodit do kostela, nelhat a nekrást a budou z nich dobří křesťané. Ale křesťana nedělá křesťanem snaha o slušný a spořádaný život. Všechno záleží na tom, kterým směrem jsme orientováni. V křesťanské víře jde o životní orientaci. Zda jsme orientováni soběstředně nebo na Boha. Zda si vládneme sami, nebo se necháváme řídit Bohem. Toto obrácení do správného směru samozřejmě není prožitek jakéhosi vzplanutí a chvilkového nadšení pro Boží věci. Nicméně i to může být taková prvotní zkušenost s obrácením. Ale nelze žít jen z toho celý život a myslet si, že když jsem kdysi vydal svůj život Bohu, tak že mám navždy vystaráno. Výzva k obrácení platí i pro ty, kteří mají za to, že už jsou dlouhá léta křesťany. Obracet se k Bohu potřebuji vždycky znovu a znovu, kdykoliv ztratím ten správný směr. Obrátit se vždy do toho pravého směru potřebuje i ten, který má už kus cesty s Bohem za sebou. Rozumějte: Obrácení není cílem našeho křesťanského života. Je to spíše začátek. A také vždy nový začátek. Nový restart života. Není to žádné sebezdokonalování. Je to spíše návrat k počátku. Obrácený křesťan je jako nedospělé dítě. A to je ta druhá věc, kterou Ježíš říká:

2) „Jestliže se neobráte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.“ Dítě je člověk, který se narodil, aby rostl, sílil, zrál a dospíval. I křesťan, který uvěřil v Ježíše Krista, vydal mu svůj život a učinil Ježíše Pánem svého života má před sebou dlouhou cestu růstu a zrání. I to můžeme pozorovat, že ti, kteří nově uvěří v Krista, se chovají často jako děti. Hodně zlobí, vyvádějí psí kusy, mohou být ve své víře hodně emotivní. Ale také jsou jako děti zranitelnější, potřebují hodně péče a zdravé výživy, aby zdravě rostli. Ježíš říká: Buďte jako děti. Bezprostřední, upřímní, svobodní ve svém projevu. Dospělí, kteří vyrostou z dětského věku, jsou možná moudřejší a zkušenější, ale také se dovedou lépe přetvářovat, už mnohé věci zvládají rutinně, a proto už o nich tolik nepřemýšlejí, mají své stereotypy a pro Pána Boha jsou méně tvární. Ježíš říká: Buďte jako děti. Děti jsou závislé na svých rodičích, věří jim a spoléhají na ně. Boží dítě je člověk, který je závislý na Bohu, věří mu a spoléhá na něj. Každý křesťan, chce-li mít Boha za svého Otce, musí se stát Božím dítětem. Musí se do Božího království narodit. To je to, o čem mluví Ježíš, když říká Nikodémovi: „Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Proto Jan píše v úvodu svého evangelia: „Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha.“

A ta poslední věc - 3) Ježíš říká nejen, že potřebujeme obrácení, a že potřebujeme stát se Božími dětmi, ale říká dokonce i to, že nestane-li se to při nás, tak ne že budeme menší v království nebeském, ale vůbec do něho nevejdemo! Vůbec nezakusíme co to je, vydat svůj život Bohu a žít s Bohem. Ta věta je formulována negativně. „Amen, pravím vám, jestliže se neobráte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.“ Čili nebudeme mít to skutečné společenství s Bohem, nebudeme ve svém životě prožívat Boží vládu a nebudeme mít podíl na tom věčném a dokonalém království nebeském, které čekáme v plnosti. Já tu přirozeně nejsem od toho, abych někoho strašil věčným zahynutím, či jak se lidově říká peklem. Naopak mým úkolem je zvěstovat osvobozující evangelium. A to je to, co chci říci. Jestliže lidé mají představu, že do Božího království vejdou, jen pokud se budou hodně snažit a budou ve své víře dokonalí, pak evangelium říká něco jiného. Do Božího království vejdeš, když se obrátíš a budeš prostě jako dítě. Stát se dítětem není náš výkon ani naše zásluha. Když se narodíme, tak se to stane, protože to chtěl někdo jiný. Rodíme se z vůle rodičů. V případě Božích dětí se rodíme z vůle Boží. Bůh prostě chce, abychom byli jeho dětmi. Obraz narození vyjadřuje to Boží chtění, Boží touhu po dětech. Ale ani tento obraz není dokonalý a nevystihuje všechno. Proto je v bibli i řeč o obrácení, o tom, že musíme chtít i my něco ve svém životě změnit, mít touhu obrátit se. A kdo touží, ať zadarmo nabere z vody života. Kdo touží po životě, ať se obrátí na Boha. Ale ať také počítá s tím, že Bůh může jeho život obrátit vzhůru nohama. To je obrácení – proměna života. Za to se máme vždycky znovu a znovu modlit.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, znovu ti vydávám svůj život a prosím, abys při mně všechno napravil a obrátil mě tím správným směrem k tobě. Děkuji ti, že smím být Božím dítětem a mohu ve všem důvěřovat tomu nejdokonalejšímu Otci. Dej nám už zde zakusit blahodárnou Boží vládu v našich životech. Amen.*